॥तैत्तिरीय ब्राह्मणम्॥

॥द्वितीयः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके द्वितीयः प्रपाठकः॥

तृतीयंस्यामितो दिवि सोमं आसीत्। तं गांयुत्र्या-ऽहंरत्। तस्यं पर्णमंच्छिद्यत। तत्पर्णोऽभवत्। तत्पर्णस्यं पर्णत्वम्। ब्रह्म वै पर्णः। यत्पर्णशाखयां वथ्सानंपाकरोति। ब्रह्मणैवैनानपार्करोति। गायत्रो वै पूर्णः। गायत्राः पुशवः॥१॥ तस्मात्रीणित्रीणि पर्णस्यं पलाशानि। त्रिपदां गायत्री। यत्पंर्णशाखया गाः प्रार्पयंति। स्वयैवैनां देवतंया प्रार्पयति। यं कामयेतापृशुः स्यादिति। अपूर्णान्तस्मै शुष्काँग्रामाहंरेत्। अपशुरेव भवति। यं कामयेत पशुमान्थस्यादिति। बहुपूर्णान्तस्मै बहुशाखामाहंरेत्। पृशुमन्तंमेवेनं करोति॥२॥ यत्प्राचीमा हरेंत्। देवलोकमि जीयेत्। यदुदीचीं मनुष्यलोकम्। प्राचीमुदीचीमा हरिति। उभयौर्लोकयोरिभ-जिंत्यै। इषे त्वोर्जे त्वेत्यांह। इषंमेवोर्जं यर्जमाने दधाति। वायवः स्थेत्याह। वायुर्वा अन्तरिक्षस्याध्येक्षाः। अन्तरिक्षदेवत्याः खलु वै पृशवः॥३॥ वायवं एवैनान्परिं ददाति। प्र वा एंनानेतदा कंरोति। यदाहं। वायवः स्थेत्युपायवः स्थेत्यांह। यजंमानायैव पुशूनुपं

ह्वयते। देवो वेः सिवता प्रापियत्वित्यांहु प्रसूत्यै। श्रेष्ठंतमाय कर्मण इत्यांह। युज्ञो हि श्रेष्ठंतम् कर्म। तस्मादेवमांह। आप्यायध्वमित्रया देवभागिमत्यांह॥४॥

वृथ्सेभ्यंश्च वा एताः पुरा मंनुष्येभ्यश्चाप्यांयन्त। देवेभ्यं एवैना इन्द्रायाप्यांययति। ऊर्जस्वतीः पर्यस्वतीरित्यांह। ऊर्ज् हि पर्यः सम्भरंन्ति। प्रजावंतीरनमीवा अयुक्ष्मा इत्यांह प्रजात्ये। मा वंः स्तेन ईशत् माऽघश्र स् इत्यांह गुप्त्यै। रुद्रस्यं हेतिः परि वो वृण्कित्यांह। रुद्रादेवैनांस्रायते। ध्रुवा अस्मिन्गोपंतौ स्यात बह्लीरित्यांह। ध्रुवा प्वास्मिन्बह्लीः करोति॥५॥

यजंमानस्य पृशून्पाहीत्यांह। पृशूनां गोपीथायं। तस्माँथ्सायं पृशव उपसमावर्तन्ते। अनेधः सादयति। गर्भाणां धृत्या अप्रपादाय। तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रपादुकाः। उपरीव निदंधाति। उपरीव हि सुवर्गो लोकः। सुवर्गस्यं लोकस्य समेष्ट्री॥६॥

प्रश्वं करोति प्रश्वं देवभागिमित्यंह करोति नवं च॥———[१]
देवस्यं त्वा सिवृतुः प्रस्व इत्यंश्वप्र्शुमादंत्ते प्रसूत्यै।
अश्विनौर्बाहुभ्यामित्यांह। अश्विनौ हि देवानांमध्वर्यू
आस्तौम्। पूष्णो हस्तौभ्यामित्यांह यत्यै। यो वा ओषंधीः
पर्वशो वेदं। नैनाः स हिनस्ति। प्रजापंतिर्वा ओषंधीः
पर्वशो वेदं। स एंना न हिनस्ति। अश्वपृश्वा ब्रहिरच्छैति।

प्राजापत्यो वा अर्थः सयोनित्वार्य॥७॥

ओषंधीनामहिर्सायै। यज्ञस्यं घोषद्सीत्यांह। यजंमान एव र्यिं दंधाति। प्रत्युंष्ट्रं रक्षः प्रत्युंष्टा अरांतय इत्यांह। रक्षंसामपंहत्यै। प्रेयमंगाद्धिषणां ब्र्हिरच्छेत्यांह। विद्या वै धिषणां। विद्ययैवैनदच्छेंति। मनुंना कृता स्वधया वित्षष्टेत्यांह। मानुवी हि पर्शुं स्वधाकृता॥८॥

त आवंहन्ति क्वयंः पुरस्तादित्यांह। शुश्रुवाश्सो वै क्वयंः। यज्ञः पुरस्तांत्। मुख्त एव यज्ञमा रंभते। अथो यदेतदुक्ता यतः कुतंश्चा हरंति। तत्प्राच्यां एव दिशो भंवति। देवेभ्यो जुष्टंमिह बर्हिरासद इत्यांह। बर्हिषः समृंख्ये। कर्मणो-ऽनंपराधाय। देवानां परिषूतम्सीत्यांह॥९॥

यद्वा इदं किं चं। तद्देवानां परिषूतम्। अथो यथा वस्यंसे प्रतिप्रोच्याहेदं कंरिष्यामीतिं। एवमेव तदंध्वर्युर्देवेभ्यंः प्रतिप्रोच्यं ब्रहिदांति। आत्मनोऽहिरंसायै। यावंतः स्तम्बान्यंरिदिशेत्। यत्तेषांमुच्छिड्ष्यात्। अति तद्यज्ञस्यं रेचयेत्। एकई स्तम्बं परिंदिशेत्। तर सर्वं दायात्॥१०॥ यज्ञस्यानंतिरेकाय। वर्षवृंद्धम्सीत्यांह। वर्षवृंद्धा वा ओषंधयः। देवंबर्हिरित्यांह। देवेभ्यं एवैनंत्करोति। मा त्वा-ऽन्वङ्गा तिर्यगित्याहाहिरंसायै। पर्वं ते राध्यास्मित्याहध्यैं। आच्छेत्ता ते मा रिषमित्यांह। नास्यात्मनों मीयते। य एवं

वेदं॥११॥

देवंबर्हिः श्तवंल्शं विरोहेत्यांह। प्रजा वै ब्र्हिः। प्रजानां प्रजनंनाय। सहस्रंवल्शा वि वय र रेहेमेत्यांह। आशिषंमेवेतामा शांस्ते। पृथिव्याः सम्पृचंः पाहीत्यांह प्रतिष्ठित्ये। अयुंङ्गायुङ्गान्मुष्टीं लुंनोति। मिथुनत्वाय प्रजांत्ये। सुसम्भृतां त्वा सम्भरामीत्यांह। ब्रह्मंणैवेनथ्सम्भरित॥१२॥ अदित्ये रास्राऽसीत्यांह। इयं वा अदितिः। अस्या एवेन्द्रास्रां करोति। इन्द्राण्ये सन्नहंन्मित्यांह। इन्द्राणी वा अग्रे देवतांना सम्भनहात। साऽऽभ्रांत। ऋद्धे सन्नहात। प्रजा वे ब्र्हिः। प्रजानामपंरावापाय। तस्माथ्स्रावंसन्तताः प्रजा जांयन्ते॥१३॥

पूषा तें ग्रन्थिं ग्रंशात्वित्यांह। पृष्टिंमेव यजंमाने दधाति। स ते मास्थादित्याहाहि रेसायै। पृश्चात्प्राश्चमुपंगूहति। पृश्चाद्वै प्राचीन् रेतों धीयते। पृश्चादेवास्में प्राचीन् रेतों दधाति। इन्द्रंस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यंच्छ इत्याह। इन्द्रियमेव यजंमाने दधाति। बृहुस्पतेंर्मूर्भा हंगुमीत्यांह। ब्रह्म वे देवानां बृहुस्पतिं:॥१४॥

ब्रह्मणैवेनंद्धरित। उर्वन्तिरिक्षमिन्वहीत्यांह गत्यै। देवुङ्गमम्सी-त्यांह। देवानेवेनंद्रमयित। अनेधः सादयित। गर्भाणां धृत्या अप्रेपादाय। तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रेपादुकाः। उपरीव नि

दंधाति। उपरींव हि सुंवर्गो लोकः। सुवर्गस्यं लोकस्य सम्ष्रो॥१५॥

स्योनित्वार्यं स्वधाकृंताऽसीत्यांह दायाद्वेदं भरति जायन्ते बृह्स्पितिः सम्रेष्ट्रौ॥———[२]

पूर्वेद्युरिध्माब्र्हिः कंरोति। यज्ञमेवारभ्यं गृहीत्वोपंवसति। प्रजापंतिर्य्ज्ञमंसृजत। तस्योखे अस्त्रश्सेताम्। यज्ञो वै प्रजापंतिः। यथ्मांन्नाय्योखे भवंतः। यज्ञस्यैव तदुखे उपंदधात्यप्रंस्रश्साय। शुन्धंध्वं दैव्यांय कर्मणे देवयुज्याया इत्यांह। देवयुज्यायां एवैनांनि शुन्धति। मात्रिश्वंनो धर्मोऽसीत्यांह॥१६॥

अन्तरिक्षं वै मांतिरश्वंनो घर्मः। एषां लोकानां विधृत्यै। द्यौरंसि पृथिव्यंसीत्यांह। दिवश्च ह्येषा पृथिव्याश्च सम्भृंता। यदुखा। तस्मादेवमांह। विश्वधाया असि पर्मेण धाम्नेत्यांह। वृष्टिवै विश्वधायाः। वृष्टिमेवावंरुन्थे। दश्हंस्व मा ह्वारित्यांह धृत्यै॥१७॥

वसूनां प्वित्रंम्सीत्याह। प्राणा वै वसंवः। तेषां वा एतद्भागधेयम्। यत्प्वित्रम्॥ तेभ्यं एवैनंत्करोति। श्तधार सहस्रंधारमित्यांह। प्राणेष्वेवायुर्दधाति सर्वत्वायं। त्रिवृत्पंलाशशाखायाँ दर्भमयं भवति। त्रिवृद्वै प्राणः। त्रिवृतंमेव प्राणं मध्यतो यजंमाने दधाति॥१८॥

सौम्यः पुर्णः संयोनित्वायं। साक्षात्पवित्रं दुर्भाः।

प्राख्सायमधिनि देधाति। तत्प्रांणापानयों रूपम्। तिर्यक्प्रातः। तद्दर्शस्य रूपम्। दार्श्यक् ह्येतदहंः। अत्रं वै चन्द्रमाः। अत्रं प्राणाः। उभयंमेवोपैत्यजांमित्वाय॥१९॥

तस्माद्य स्वर्तः पवते। हुतः स्तोको हुतो द्रपस इत्यांह् प्रतिष्ठित्यै। हुविषोऽस्कंन्दाय। न हि हुत इ स्वाहांकृत इ स्कन्दिति। दिवि नाको नामाग्निः। तस्ये विप्रुषो भाग्धेयम्। अग्नये बृह्ते नाकायेत्यांह। नाकंमेवाग्निं भाग्धेयेन समर्धयति। स्वाहा द्यावांपृथिवीभ्यामित्यांह। द्यावांपृथिव्योरेवैनत्प्रतिष्ठापयति॥२०॥

प्वित्रंवत्यानंयित। अपां चैवौषंधीनां च रस् सर्मुजित। अथो ओषंधीष्वेव प्शून्प्रतिष्ठापयित। अन्वारभ्य वाचं यच्छिति। यज्ञस्य धृत्यै। धारयंन्नास्ते। धारयंन्त इव हि दुहन्ति। कामंधुक्ष इत्याहातृतीयंस्यै। त्रयं इमे लोकाः। इमानेव लोकान्यजंमानो दुहे॥२१॥

अमूमिति नामं गृह्णाति। भुद्रमेवासां कर्मा विष्कंरोति। सा विश्वायुः सा विश्वव्यंचाः सा विश्वक्रमेत्यांह। इयं वै विश्वायुंः। अन्तिरिक्षं विश्वव्यंचाः। असौ विश्वकंर्मा। इमानेवेताभिर्लोकान् यंथापूर्वं दुंहे। अथो यथां प्रदात्रे पुण्यंमाशास्तें। एवमेवेनां एतदुपंस्तौति। तस्मात्प्रादादित्युन्नीय वन्दंमाना उपस्तुवन्तंः पृशून्दुं-हन्ति॥२२॥ बहु दुग्धीन्द्रांय देवेभ्यों ह्विरिति वाचं विसृंजते। यथादेवतमेव प्रसौति। दैव्यंस्य च मानुषस्यं च व्यावृंत्यै। त्रिराह। त्रिषंत्या हि देवाः। अवांचं यमोऽनंन्वार्भ्योत्तराः। अपंरिमितमेवावं रुन्थे। न दांरुपात्रेणं दुह्यात्। अग्निवद्वै दांरुपात्रम्। यद्दांरुपात्रेणं दुह्यात्॥२३॥

यातयांमा ह्विषां यजेत। अथो खल्वांहुः। पुरोडाशंमुखानि वै ह्वी १षि। नेत इंतः पुरोडाश १ ह्विषो यामोऽस्तीति। काममेव दांरुपात्रेणं दुह्यात्। शूद्र एव न दुंह्यात्। असंतो वा एष सम्भूतः। यच्छूद्रः। अहंविरेव तदित्यांहुः। यच्छूद्रो दोग्धीतिं॥२४॥

अग्निहोत्रमेव न दुंह्याच्छूद्रः। तद्धि नोत्पुनन्तिं। यदा खलु वै प्वित्रंमृत्येतिं। अथ् तद्ध्विरितिं। सम्पृंच्यध्वमृतावरी्रित्याह। अपां चैवौषंधीनां च रस् स् सं सं संजित। तस्मांद्पां चौषंधीनां च रस्मुपंजीवामः। मृन्द्रा धनंस्य सात्य इत्यांह। पृष्टिंमेव यजंमाने दधाति। सोमेन त्वातंन्च्मीन्द्रांय दधीत्यांह॥२५॥ सोमंमेवैनंत्करोति। यो वै सोमं भक्षियित्वा। संवथ्सर सोमं न पिबंति। पुन्भक्ष्यौंऽस्य सोमपी्थो भंवति। सोमः खलु वै सान्नाय्यम्। य एवं विद्वान्थ्सान्नाय्यं पिबंति। अपुन्भक्ष्यौंऽस्य सामपी्थो भंवति। न मृन्मयेनापिं दध्यात्। यन्मृन्मयेनापिद्ध्यात्। पितृदेवत्य स्यात्॥२६॥ अयस्पात्रेणं वा दारुपात्रेण वाऽपिं दधाति। तद्धि सदेवम्। अयस्पात्रेणं वा दारुपात्रेण वाऽपिं दधाति। तद्धि सदेवम्।

उद्न्वद्भवित। आपो वै रेक्षोघ्नीः। रक्षेसामपंहत्यै। अदेस्तमिस् विष्णंवे त्वेत्यांह। युज्ञो वै विष्णुः। युज्ञायैवैनृददंस्तं करोति। विष्णो हृव्य र रेक्ष्मस्वेत्यांह गुप्त्यै। अनेधः सादयित। गर्भाणां धृत्या अप्रंपादाय। तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रंपादुकाः। उपरीव निदंधाति। उपरीव हि सुवर्गो लोकः। सुवर्गस्यं लोकस्य सम्ष्रि॥२७॥

कर्मणे वां देवेभ्यः शकेयमित्यांह् शक्त्यैं। यज्ञस्य वै सन्तंतिमन् प्रजाः पृशवो यजंमानस्य सन्तांयन्ते। यज्ञस्य विच्छित्तमन् प्रजाः पृशवो यजंमानस्य विच्छिद्यन्ते। यज्ञस्य सन्तंतिरिस यज्ञस्यं त्वा सन्तंत्ये स्तृणामि सन्तंत्ये त्वा यज्ञस्येत्याहंवनीयाथ्सन्तंनोति। यजंमानस्य प्रजाये पश्नाः सन्तंत्ये। अपः प्रणंयति। श्रद्धा वा आपः। श्रद्धामेवारभ्यं प्रणीय प्रचरित। अपः प्रणंयति। यज्ञो वा आपः॥२८॥ यज्ञमेवारभ्यं प्रणीय प्रचरित। अपः प्रणंयति। वज्जो वा आपः॥ वज्जेमेव भातृं व्येभ्यः प्रहृत्यं प्रणीय प्रचरित। अपः प्रणंयति। अपः प्रणंयति। अपः प्रणंयति। आपो वै रक्षोद्धीः। रक्षंसामपहत्ये। अपः प्रणंयति। आपो वै देवानां प्रियं धामं। देवानांमेव प्रियं धामं प्रणीय प्रचरित॥ २९॥

अपः प्रणंयति। आपो वै सर्वा देवताः। देवतां एवारभ्यं प्रणीय

प्रचंरित। वेषांय त्वेत्यांह। वेषांय ह्यंनदाद्त्ते। प्रत्युंष्ट्र रक्षः प्रत्युंष्ट्रा अरातय इत्यांह। रक्षंसामपंहत्ये। धूरसीत्यांह। एष वै धुर्योऽग्निः। तं यदनुंपस्पृश्यातीयात्॥३०॥

अध्वर्यं च यजंमानं च प्रदेहत्। उपस्पृश्यात्येति। अध्वर्योश्च यजंमानस्य चाप्रंदाहाय। धूर्व तं यौस्मान्धूर्वति तं धूर्व यं व्यं धूर्वाम् इत्यांह। द्वौ वाव पुरुषो। यं चैव धूर्वति। यश्चेनं धूर्वति। तावुभौ शुचाऽपंयति। त्वं देवानांमिस् सिस्नंतमं पिप्नंतमं जुष्टतमं विह्नंतमं देवहूर्तम्मित्यांह। यथायजुरेवैतत्॥३१॥ अहुंतमिस हिव्धान्मित्याहानौत्ये। दःहंस्व मा ह्वारित्यांह् धृत्यै। मित्रस्यं त्वा चक्षुंषा प्रेश्च इत्यांह मित्रत्वायं। मा भेमां संविक्था मा त्वां हिःसिष्मित्याहाहिःस्माये। यद्वै किं च् वातो नाभि वाति। तथ्सर्वं वरुणदेवृत्यम्। उरु वातायेत्यांह। अवारुणमेवैनंत्करोति। देवस्यं त्वा सिवृतः प्रंसुव इत्यांह् प्रसूत्ये। अश्विनौर्वाहुभ्यामित्यांह॥३२॥

अश्विनौ हि देवानांमध्वर्यू आस्तांम्। पूष्णो हस्तांभ्यामित्यांह् यत्यैं। अग्नये जुष्टं निर्वपामीत्यांह। अग्नयं एवेनां जुष्टं निर्वपति। त्रिर्यजुषा। त्रयं इमे लोकाः। एषां लोकानामास्यैं। तूष्णीं चंतुर्थम्। अपंरिमितमेवावं रुन्थे। स एवमेवानुंपूर्वश् ह्वीश्षि निर्वपति॥३३॥

इदं देवानांमिदम् नः सहेत्यांह् व्यावृत्यै। स्फात्यै त्वा

नाराँत्या इत्यांह् गृप्त्यै। तमंसीव वा पृषाँउन्तश्चरित। यः पर्गणिहं। सुवर्भि वि ख्येषं वैश्वान्रं ज्योतिरित्यांह। सुवर्वेवाभि वि पंश्यित वैश्वान्रं ज्योतिः। द्यावांपृथिवी ह्विषि गृहीत उदंवेपेताम्। दृश्हंन्तान्दुर्या द्यावांपृथिव्योरित्यांह। गृहाणां द्यावांपृथिव्योरित्यांह। युवंन्तरिक्षमिन्वहीत्यांह् गत्यै। अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामीत्यांह। इयं वा अदितिः। अस्या पृवेनंदुपस्थे सादयति। अग्ने ह्व्यश्र रक्षस्वेत्यांह् गृष्ट्यै॥३४॥ युक्तो वा आपो धामं प्रणीय प्रचरत्यतीयादेतद्वाहुन्यामित्यांह ह्वीशिष् निर्वपति गत्यै च्त्वारि

इन्द्रों वृत्रमंहन्। सोंऽपः। अभ्यंम्रियत। तासां यन्मेध्यं यिज्ञयु सदेवमासीत्। तदपोदंक्रामत्। ते दुर्भा अभवन्। यद्भैर्प उत्पुनाति। या एव मेध्यां यिज्ञयाः सदेवा आपः। ताभिरेवैना उत्पुनाति। द्वाभ्यामृत्पुनाति॥३५॥

द्विपाद्यजंमानः प्रतिष्ठित्यै। देवो वंः सवितोत्पुनात्वित्यांह। सवितृप्रंसूत एवेना उत्पुनाति। अच्छिंद्रेण प्वित्रेणेत्यांह। असौ वा आदित्योऽच्छिंद्रं प्वित्रम्। तेनैवेना उत्पुनाति। वसोः सूर्यस्य र्शिमभिरित्यांह। प्राणा वा आपंः। प्राणा वस्तवः। प्राणा रश्मयंः॥३६॥

प्राणैरेव प्राणान्थ्सं पृंणक्ति। सावित्रियर्चा। सवितृप्रंसूतं मे कर्मासदिति। सवितृप्रंसूतमेवास्य कर्म भवति। पच्छो गांयत्रिया त्रिष्यमृद्धत्वायं। आपों देवीरग्रेपुवो अग्रेगुव् इत्याह। रूपमेवासामेतन्महिमानं व्याचेष्टे। अग्रं इमं युज्ञं नंयताग्रें युज्ञपंतिमित्यांह। अग्रं एव युज्ञं नंयन्ति। अग्रें युज्ञपंतिम्॥३७॥

युष्मानिन्द्रोऽवृणीत वृत्रतूर्ये यूयमिन्द्रंमवृणीध्वं वृत्रतूर्य् इत्याह। वृत्र १ हिन्ष्यित्रिन्द्र आपों वव्रे। आपो हेन्द्रं विव्रेरे। संज्ञामेवासामेतथ्सामानं व्याचेष्टे। प्रोक्षिताः स्थेत्याह। तेनापः प्रोक्षिताः। अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षाम्यग्नीषोमाभ्यामित्याह। यथादेवतमेवैनान्प्रोक्षिति। त्रिः प्रोक्षिति। त्र्यांवृद्धि यज्ञः॥३८॥

अथो रक्षंसामपंहत्यै। शुन्धंध्वं दैव्यांय कर्मणे देवयुज्याया इत्यांह। देवयुज्यायां एवैनांनि शुन्धति। त्रिः प्रोक्षंति। त्र्यांवृद्धि युज्ञः। अथो मेध्यत्वायं। अवंधूत्र रक्षोऽवंधूता आरातय इत्यांह। रक्षंसामपंहत्यै। अदित्यास्त्वगुसीत्यांह। इयं वा अदिंतिः॥३९॥

अस्या पृवैनृत्त्वचं करोति। प्रतिं त्वा पृथिवी वेत्त्वित्यांह् प्रतिष्ठित्ये। पुरस्तांत्प्रतीचीनंग्रीवृमुत्तंरलोमोपंस्तृणाति मेध्यत्वायं। तस्मांत्पुरस्तांत्प्रत्यश्चंः पृशवो मेध्मुपंतिष्ठन्ते। तस्मांत्पुजा मृगं ग्राहुंकाः। यज्ञो देवेभ्यो निलायत। कृष्णों रूपं कृत्वा। यत्कृष्णाजिने ह्विरंध्यवहन्तिं। यज्ञादेव तद्यज्ञं प्रयुंङ्के। हविषोऽस्कंन्दाय॥४०॥

अधिषवंणमिस वानस्पत्यमित्याह। अधिषवंणमेवैनंत्करोति। प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्त्वित्यांह सयत्वायं। अग्नेस्तुनूरसी-त्यांह। अग्नेर्वा एषा तुनूः। यदोषंधयः। वाचो विसर्जनमित्यांह। यदा हि प्रजा ओषंधीनामुश्जन्ति। अथ वाचं विसृजन्ते। देववीतये त्वा गृह्णामीत्यांह॥४१॥

देवतांभिरेवैन्थ्समंध्यति। अद्रिरिस वानस्पृत्य इत्यांह। ग्रावांणमेवैनंत्करोति। स इदं देवेभ्यों ह्व्य स्पुशिमं शिम्ष्वेत्यांह् शान्त्यैं। हिवेष्कृदेहीत्यांह। य एव देवाना हे हिव्ष्कृतंः। तान् ह्वंयति। त्रिह्वंयति। त्रिषंत्या हि देवाः। इषुमावदोर्जुमावदेत्यांह॥४२॥

इषंमेवोर्जं यजंमाने दधाति। द्युमद्वंदत व्यश् संङ्घातं जेष्मेत्यांह् भ्रातृंव्याभिभूत्यै। मनोः श्रद्धादेवस्य यजंमानस्या-सुर्ष्नी वाक्। यज्ञायुधेषु प्रविष्टाऽऽसीत्। तेऽसुरा यावंन्तो यज्ञायुधानांमुद्वदंतामुपाशृंण्वन्। ते पराभवन्। तस्माथ्स्वानां मध्येऽवसायं यजेत। यावंन्तोऽस्य भ्रातृंव्या यज्ञायुधानां-मुद्वदंतामुपशृण्वन्तिं। ते परां भवन्ति। उच्चेः समाहंन्त वा आंह विजित्यै॥४३॥

वृङ्क एषामिन्द्रियं वीर्यम्। श्रेष्ठं एषां भवति। वर्षवृद्धमिस् प्रतिं त्वा वर्षवृद्धं वेक्तित्यांह। वर्षवृद्धा वा ओषंधयः। वर्षवृद्धा इषीकाः समृद्धौ। यज्ञः रक्षाः स्यनु प्राविंशन्।

तान्यस्ना पृशुभ्यों निरवांदयन्त। तुषैरोषंधीभ्यः। परांपूत्र् रक्षः परांपूता अरांतय इत्यांह। रक्षंसामपंहत्यै॥४४॥

रक्षंसां भागों ऽसीत्यांह। तुषैरेव रक्षा रसि निरवंदयते। अप उपंस्पृशित मेध्यत्वायं। वायुर्वो विविन्तिकत्यांह। प्वित्रं वै वायुः। पुनात्येवैनान्। अन्तिरक्षादिव वा एते प्रस्कन्दिन्त। ये शूर्पात्। देवो वंः सिवृता हिरंण्यपाणिः प्रतिगृह्णात्वित्यांह् प्रतिष्ठित्ये। ह्विषोऽस्कन्दाय। त्रिष्फलीकर्त्वा आह। त्र्यांवृद्धि युज्ञः। अथों मेध्यत्वायं॥४५॥

द्वाभ्यामुत्पुंनाति रुश्मयों नयन्त्यग्रें युज्ञपंतिं युज्ञोऽदितिरस्कंन्दाय गृह्णामीत्यांह वदेत्यांहु विजित्या

अपंहत्या अस्कंन्दाय त्रीणिं च॥

–[५]

अवंधूत्र रक्षोऽवंधूता अरांतय इत्यांह। रक्षंसामपंहत्यै। अदित्यास्त्वग्सीत्यांह। इयं वा अदितिः। अस्या एवैन्त्वचं करोति। प्रतिं त्वा पृथिवी वेत्त्वत्यांह प्रतिंष्ठित्यै। पुरस्तांत्प्रतीचीनंग्रीवृमुत्तंरलोमोपंस्तृणाति मेध्यत्वायं। तस्मांत्पुरस्तांत्प्रत्यश्चः पृशवो मेध्मुपंतिष्ठन्ते। तस्मांत्प्रजा मृगं ग्राहुंकाः। युज्ञो देवेभ्यो निलायत॥४६॥

कृष्णों रूपं कृत्वा। यत्कृष्णाजिने ह्विरंधिपिनष्टिं। यज्ञादेव तद्यज्ञं प्रयुंङ्के। ह्विषोऽस्कन्दाय। द्यावांपृथिवी सहास्तांम्। ते शंम्यामात्रमेकमहूर्वेता शम्यामात्रमेकमहंः। दिवः स्कम्भिनिरंसि प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्वित्यांह। द्यावांपृथिव्योवीत्यैं। धिषणांऽसि पर्वत्या प्रतिं त्वा दिवः

स्कंम्भुनिर्वेत्वित्यांह। द्यावांपृथिव्योर्विधृंत्यै॥४७॥

धिषणांऽसि पार्वतेयी प्रतिं त्वा पर्वतिर्वेत्त्वत्यांह। द्यावांपृथिव्योर्धृत्यैं। देवस्यं त्वा सिवृतुः प्रंस्व इत्यांह् प्रसूत्ये। अश्विनौंर्बाहुभ्यामित्यांह। अश्विनौ हि देवानांमध्वर्यू आस्तांम्। पूष्णो हस्तांभ्यामित्यांह यत्त्यें। अधिवपामीत्यांह। यथादेवतमेवेनानिधं वपति। धान्यमिस धिनुहि देवानित्यांह। पृतस्य यजुंषो वीर्येण॥४८॥

यावदेकां देवतां कामयंते यावदेकां। तावदाहुंतिः प्रथते। न हि तदस्ति। यत्तावदेव स्यात्। यावं ज्रुहोति। प्राणायं त्वाऽपानाय् त्वेत्यांह। प्राणानेव यजंमाने दधाति। दीर्घामनु प्रसितिमायुंषे धामित्यांह। आयुंरेवास्मिन्दधाति। अन्तरिक्षादिव वा एतानि प्रस्केन्दिन्त। यानि दृषदंः। देवो वंः सिवृता हिरंण्यपाणिः प्रतिंगृह्णात्वित्यांह् प्रतिष्ठित्यै। हिवषोऽस्केन्दाय। असंवपन्ती पिश्षाणूनि कुरुतादित्यांह मेध्यत्वायं॥४९॥

निलांयत् विर्धृत्यै वीर्येण स्कन्दन्ति चुत्वारिं च॥————[६]

धृष्टिंरसि ब्रह्मं यच्छेत्यांह् धृत्यैं। अपाँग्नेऽग्निमामादं जिह् निष्क्रव्यादर्श् सेधा देवयजं वहेत्यांह। य एवामात्क्रव्यात्। तमंपहत्यं। मेध्येऽग्नौ कपालमुपंदधाति। निर्देग्धर् रक्षो निर्देग्धा अरांतय इत्यांह। रक्षार्श्रस्येव निर्देहति। अग्निवत्युपंदधाति। अस्मिन्नेव लोके ज्योतिंधत्ते। अङ्गारमिधं

वर्तयति॥५०॥

अन्तरिक्ष एव ज्योतिर्धत्ते। आदित्यमेवामुप्मिँ हो के ज्योतिर्धते। ज्योतिष्मन्तोऽस्मा इमे लोका भवन्ति। य एवं वेदं। ध्रुवमंसि पृथिवीं दृश्हेत्यांह। पृथिवीमेवैतेनं दृश्हित। धर्त्रमंस्यन्तरिक्षं दृश्हेत्यांह। अन्तरिक्षमेवैतेनं दृश्हित। धरुणंमसि दिवं दृश्हेत्यांह। दिवंमेवैतेनं दृश्हित॥५१॥

धर्मास् दिशों हु हेत्यांह। दिशं एवैतेनं हु हित। इमाने वैतैर्लोकान्ह रहित। हु हैन्ते उस्मा इमे लोकाः प्रजयां पृश्मिः। य एवं वेदं। त्रीण्यग्ने कृपालान्यपदधाति। त्रयं इमे लोकाः। एषां लोकानामास्याः एक् मग्ने कृपालमुपं दधाति। एकं वा अग्ने कृपालं पुरुषस्य सम्भवंति॥५२॥

अथ् द्वे। अथ् त्रीणिं। अथं चृत्वारिं। अथाष्टौ। तस्मादृष्टाकंपालं पुरुषस्य शिरः। यदेवं कृपालाँन्युपृद्धांति। यज्ञो वै प्रजापंतिः। यज्ञमेव प्रजापंति सहस्कंरोति। आत्मानंमेव तथ्सहस्कंरोति। तह सहस्कृतमात्मानम्॥५३॥

अमुष्मिं ल्लोकेऽनु परैति। यद्ष्टावृंपदधांति। गायत्रिया तथ्सम्मितम्। यन्नवं। त्रिवृता तत्। यद्दशं। विराजा तत्। यदेकांदश। त्रिष्टुभा तत्। यद्वादंश॥५४॥

जगंत्या तत्। छन्दंः सम्मितानि स उंप्दधंत्कृपालांनि। इमाँ शोकानंनुपूर्वं दिशो विधृत्यै द १ हित। अथार्युः प्राणान्युजां पृशून् यर्जमाने दधाति। स्जातानस्मा अभितो बहुलान्कंरोति। चितः स्थेत्यांह। यथायजुरेवैतत्। भृगूंणामङ्गिरसान्तपंसा तप्यध्वमित्यांह। देवतांनामेवैनांनि तपंसा तपति। तानि ततः सङ्स्थिते। यानि घुर्मे कृपालान्युपचिन्वन्ति वेधस् इति चतुंष्पदयुर्चा वि मुंश्चति। चतुंष्पादः पृशवः। पृशुष्वेवोपरिष्टात्प्रति तिष्ठति॥५५॥

वर्तयति दिवंमेवैतेनं दश्हित सम्भवंति तश सङ्स्कृतमात्मानं द्वादंश सङ्स्थिते त्रीणि

च॥-----[७]

देवस्यं त्वा सिवतुः प्रंसव इत्यांह् प्रसूँत्यै। अश्विनौंर्बाहुभ्यामित्यांह। अश्विनौ हि देवानांमध्वर्यू आस्तौम्। पूष्णो हस्तौभ्यामित्यांह् यत्यै। सं वंपामीत्यांह। यथादेवतमेवैनांनि संवंपति। समापो अद्भिरंग्मत् समोषंधयो रसेनेत्यांह। आपो वा ओषंधीर्जिन्वन्ति। ओषंधयोऽपो जिन्वन्ति। अन्या वा एतासांमन्या जिन्वन्ति॥५६॥

तस्मदिवमाह। स॰ रेवतीर्जगंतीभिर्मध्रंमतीर्मध्रंमतीभिः सृज्यध्वमित्याह। आपो वै रेवतीः। पृशवो जगंतीः। ओषंधयो मध्रंमतीः। आप ओषंधीः पृशून्। तानेवास्मां एक्धा स्॰सृज्यं। मध्रंमतः करोति। अद्भः परि प्रजांताः स्थ समद्भः पृंच्यध्वमितिं पूर्याप्लांवयति। यथा सुवृष्ट इमामंनुविसृत्यं॥५७॥

आप ओषंधीर्म्हयंन्ति। ताृहगेव तत्। जनंयत्यै

त्वा संयोमीत्याह। प्रजा एवेतेनं दाधार। अग्नयें त्वाऽग्नीषोमांभ्यामित्यांह व्यावृत्त्ये। मुखस्य शिरो-ऽसीत्यांह। युज्ञो वै मुखः। तस्यैतच्छिरंः। यत्पुरोडाशंः। तस्मादेवमाह॥५८॥

घुर्मोऽसि विश्वायुरित्यांह। विश्वंमेवायुर्यजंमाने दधाति। उरु प्रंथस्वोरु ते युज्ञपंतिः प्रथतामित्यांह। यजंमानमेव प्रजयां पृश्विमिः प्रथयति। त्वचं गृह्णीष्वेत्यांह। सर्वमेवैन्र् सर्तनुं करोति। अथाप आनीय परिमार्ष्टि। मार्स एव तत्त्वचं दधाति। तस्मात्त्वचा मार्सं छुन्नम्। घुर्मो वा पृषोऽशांन्तः॥५९॥

अर्धमासैंऽर्धमासे प्रवृंज्यते। यत्पुंरोडाशंः। स ईंश्वरो यजमान श्रुचा प्रदहंः। पर्यग्नि करोति। पृशुमेवैनंमकः। शान्त्या अप्रदाहाय। त्रिः पर्यग्नि करोति। त्र्यांवृद्धि युज्ञः। अथो रक्षंसामपंहत्यै। अन्तरित् रक्षोऽन्तरिता अरातय इत्याह॥६०॥

रक्षंसाम्-तर्हित्यै। पुरोडाशं वा अधिश्रित्र रक्षा इस्य-जिघा स्मा दिवि नाको नामाग्नी रेक्षोहा। स एवास्मा द्रक्षा इस्यपांहन्। देवस्त्वां सिवता श्रंपयत्वित्यांह। सिवतृ प्रमूत एवे नई श्रपयति। वर्षिष्ठे अधि नाक् इत्यांह। रक्षंसामपंहत्यै। अग्निस्तें तुनुवं माऽतिंधागित्याहा- ऽनंतिदाहाय। अग्नें ह्व्यः रेक्ष्रस्वेत्यांह् गृत्यैं॥६१॥
अविंदहन्तः श्रपयतेति वाचं विसृंजते। यज्ञमेव
ह्वीः ध्यंभिव्याहृत्य प्रतंनुते। पुरोरुचमविंदाहाय शृत्यें
करोति। मस्तिष्को वै पुरोडाशः। तं यन्नाभि वासयैत्।
आविर्मस्तिष्केः स्यात्। अभिवांसयित। तस्माद्गृहां
मस्तिष्केः। भरमंनाऽभिवांसयित। तस्मान्माः सेनास्थि
छन्नम्॥६२॥

वेदेनाभिवांसयित। तस्मात्केशैः शिरंश्छुन्नम्। अखंलितभावुको भवित। य एवं वेदं। पृशोर्वे प्रतिमा पुरोडाशंः। स नायुजुष्कंमिभवास्यः। वृथेव स्यात्। ईश्वरा यजंमानस्य पृशवः प्रमेतोः। सं ब्रह्मणा पृच्युस्वेत्यांह। प्राणा व ब्रह्मं॥६३॥

प्राणाः प्रावंः। प्राणेरेव प्राच्याम्पृणिक्ति। न प्रमायंका भवन्ति। यजंमानो वै पुरोडाशंः। प्रजा प्रावः पुरीषम्। यदेवमंभिघारयंति। यजंमानमेव प्रजयां प्राभिः समर्धयति। देवा वै ह्विर्भृत्वाऽब्रंवन्। कस्मिन्निदं म्रेक्ष्यामह् इतिं। सौऽग्निरंब्रवीत्॥६४॥

मियं तुनूः सं निधंध्वम्। अहं वस्तं जनियष्यामि। यस्मिन्मुक्ष्यध्व इतिं। ते देवा अग्नौ तुनूः सन्न्यंदधत। तस्मादाहुः। अग्निः सर्वा देवता इतिं। सोऽङ्गारेणापः। अभ्यंपातयत्। ततं एकतोऽजायत। स द्वितीयंमुभ्यं-

पातयत्॥६५॥

ततौँ द्वितोंऽजायत। स तृतीयंम्भ्यंपातयत्। ततिस्तृतों-ऽजायत। यद्द्योऽजांयन्त। तदाप्यानांमाप्यत्वम्। यदात्मभ्योऽजांयन्त। तदात्म्यानांमात्म्यत्वम्। ते देवा आप्येष्वंमृजत। आप्या अंमृजत् सूर्यांभ्युदिते। सूर्यांभ्युदितः सूर्यांभिनिमुक्ते॥६६॥

सूर्याभिनिमुक्तः कुन्खिनि। कुन्खी श्यावदंति। श्यावदंत्रग्रदिधिषौ। अग्रदिधिषुः पंरिवित्ते। प्रिवित्तो वीर्हणि। वीर्हा ब्रह्महणि। तद्बंह्महणुं नात्यंच्यवत। अन्तर्वेदि निनंयत्यवंरुद्धौ। उल्मुकेनाभि गृह्णाति शृत्तवायं। शृतकांमा इव हि देवाः॥६७॥

अन्या जिंन्वन्त्यनु विसुत्यैवमाहाशांन्त आहु गुम्यै छुन्नं ब्रह्मांब्रवीद्वितीयंमुभ्यंपातयृथ्सूर्याभिनिमुक्ते

देवाः॥———[८]

देवस्यं त्वा सिवतुः प्रंस्व इति स्प्यमादंते प्रसूँत्यै। अश्विनौर्बाहुभ्यामित्यांह। अश्विनौ हि देवानांमध्वर्यू आस्तौम्। पूष्णो हस्तौभ्यामित्यांहु यत्यै। आदंद इन्द्रंस्य बाहुरंसि दक्षिण इत्यांह। इन्द्रियमेव यजंमाने दधाति। सहस्रंभृष्टिः शततेंजा इत्यांह। रूपमेवास्यैतन्मंहिमानं व्याचंष्टे। वायुरंसि तिग्मतेंजा इत्यांह। तेजो वै वायुः॥६८॥ तेजं प्वास्मिन्दधाति। विषाद्वे नामांसुर आंसीत्। सोऽबिभेत्। युज्ञेनं मा देवा अभिभंविष्यन्तीति। स पृथिवीम्भ्यंवमीत्।

सा मेध्याऽभंवत्। अथो यदिन्द्रों वृत्रमहन्। तस्य लोहितं पृथिवीमनु व्यंधावत्। सा मेध्याऽभंवत्। पृथिवि देवयज्ननीत्याह॥६९॥

मेध्यांमेवैनां देवयर्जनीं करोति। ओषंध्यास्ते मूलं मा हिर्श्सिष्मित्यांह। ओषंधीनामहिर्श्सायै। ब्रजं गंच्छ गोस्थानमित्यांह। छन्दार्श्सि वै ब्रजो गोस्थानंः। छन्दार्श्स्येवास्मैं ब्रजं गोस्थानं करोति। वर्षंतु ते द्यौरित्यांह। वृष्टिर्वे द्यौः। वृष्टिंमेवावं रुन्धे। बुधान देव सवितः पर्मस्यां परावतीत्यांह॥७०॥

द्वौ वाव पुर्रुषौ। यं चैव द्वेष्टिं। यश्चैनं द्वेष्टिं। तावुमौ बंध्नाति पर्मस्यां परावितं शतेन पाशैंः। योंऽस्मान्द्वेष्टि यं चं व्यं द्विष्मस्तमतो मा मौगित्याहानिं मुक्त्ये। अररुर्वे नामांसुर आंसीत्। स पृंथिव्यामुपं मुप्तोऽशयत्। तं देवा अपंहतोऽररुः पृथिव्या इति पृथिव्या अपाँघ्नन्। भ्रातृं व्यो वा अरर्रुः। अपंहतोऽररुः पृथिव्या इति यदाहं॥७१॥

भ्रातृंव्यमेव पृंथिव्या अपंहन्ति। तेंऽमन्यन्त। दिवं वा अयमितः पंतिष्यतीतिं। तम्ररुंस्ते दिवं माऽस्कानितिं दिवः पर्यंबाधन्त। भ्रातृंव्यो वा अरुरुंः। अरुरुंस्ते दिवं मा स्कानिति यदाहं। भ्रातृंव्यमेव दिवः परिंबाधते। स्तम्बयजुर्हंरति। पृथिव्या एव भ्रातृंव्यमपहन्ति। द्वितीयर्ं हरति॥७२॥ अन्तरिक्षादेवेन्मपंहन्ति। तृतीय र् हरति। दिव एवेन्मपंहन्ति। तूष्णीं चंतुर्थ र हंरति। अपंरिमितादेवेन्मपं-हन्ति। असुंराणां वा इयमग्रं आसीत्। यावदासीनः परापश्यंति। तावंद्देवानांम्। ते देवा अंब्रुवन्। अस्त्वेव नोऽस्यामपीतिं॥७३॥

क्यंत्रो दास्यथेतिं। यावंथ्स्वयं पंरिगृह्णीथेतिं। ते वसंवस्त्वेतिं दक्षिणतः पर्यंगृह्णन्। रुद्रास्त्वेतिं पृश्चात्। आदित्यास्त्वेत्यंत्तर्तः। तेंऽग्निना प्राञ्चोऽजयन्। वसंभिदिक्षिणा। रुद्रैः प्रत्यर्ञ्चः। आदित्येरुदंश्चः। यस्यैवं विदुषो वेदिं परिगृह्णन्तिं॥७४॥

भवंत्यात्मनां। परांऽस्य भ्रातृंच्यो भवति। देवस्यं सिवृतुः स्व इत्यांह् प्रसूँत्यै। कर्म कृण्वन्ति वेधस् इत्यांह। इषितः हि कर्म क्रियतें। पृथिच्यै मेध्यं चामेध्यं च व्युदंक्रामताम्। प्राचीनंमुदीचीनं मेध्यम्। प्रतीचीनं दक्षिणाऽमेध्यम्। प्राचीमुदीचीं प्रवृणां करोति। मेध्यांमेवैनां देवयर्जनीं करोति॥७५॥

प्राश्चौ वेद्य सावुन्नंयति। आहुवनीयंस्य परिगृहीत्यै। प्रतीची श्रोणीं। गार्हपत्यस्य परिगृहीत्यै। अथो मिथुन्त्वायं। उद्धन्ति। यदेवास्यां अमेध्यम्। तदपंहन्ति। उद्धन्ति। तस्मादोषंधयः पराभवन्ति॥७६॥ मूलं छिनत्ति। भ्रातृंव्यस्यैव मूलं छिनत्ति। मूलं वा अतितिष्ठद्रक्षार्स्यनृत्पिपते। यद्धस्तेन छिन्द्यात्। कुन्खिनीः प्रजाः स्युः। स्प्येनं छिनत्ति। वज्रो वे स्प्यः। वज्रेणैव यज्ञाद्रक्षार्स्यपंहन्ति। पितृदेवत्याऽतिंखाता। इयंतीं खनति॥७७॥

प्रजापंतिना यज्ञमुखेन सम्मिताम्। वेदिर्देवेभ्यो निलायत। तां चंतुरङ्गुलेऽन्वंविन्दन्। तस्माँचतुरङ्गुलं खेयाँ। चतुरङ्गुलं खंनति। चतुरङ्गुले ह्योषंधयः प्रतितिष्ठंन्ति। आ प्रंतिष्ठायै खनति। यजमानमेव प्रंतिष्ठां गंमयति। दक्षिणतो वर्षीयसीं करोति। देवयजंनस्यैव रूपमंकः॥७८॥

पुरीषवतीं करोति। प्रजा वै प्रावः पुरीषम्। प्रजयैवैनं प्राभिः पुरीषवन्तं करोति। उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति। प्रतावती वै पृथिवी। यावती वेदिः। तस्यां एतावतं एव भ्रातृंव्यं निर्भज्यं। आत्मन् उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति। ऋतमंस्यृत्सदंनमस्यृत्श्रीर्सीत्यांह। यथायजुरेवैतत्॥७९॥

क्रूरिमंव वा एतत्केरोति। यद्वेदिं क्रोतिं। धा असि स्वधा असीतिं योयप्यते शान्त्यैं। उर्वी चासि वस्वीं चासीत्यांह। उर्वीमेवैनां वस्वीं करोति। पुरा क्रूरस्यं विस्पेपं विरिष्णिन्नित्यांह मेध्यत्वायं। उदादायं पृथिवीं जीरदांनुर्यामैरेयं चन्द्रमंसि स्वधाभिरित्यांह। यदेवास्यां

अमेध्यम्। तदंपहत्यं। मेध्यां देवयर्जनीं कृत्वा॥८०॥

यद्दश्चन्द्रमंसि मेध्यम्। तद्स्यामेरंयति। तां धीरांसो अनुदृश्यं यजन्त इत्याहानुंख्यात्यै। प्रोक्षंणीरा सांदय। इध्माब्रहिरुपंसादय। स्रुवं च स्रुचंश्च सम्मृंड्डि। पत्नी क् सन्नंह्य। आज्येंनोदेहीत्यांहानुपूर्वतांयै। प्रोक्षंणीरा सांदयति। आपो वै रंक्षोघ्रीः॥८१॥

रक्षंसामपंहत्ये। स्प्यस्य वर्त्मंन्थ्सादयित। यज्ञस्य सन्तंत्ये। युवाच् हासिंतो देवलः। एतावंतीवां अमुष्मिं क्षोक आपं आसन्। यावंतीः प्रोक्षंणीरिति। तस्माँ द्वहीरासाद्याः। स्प्यमुदस्यन्। यं द्विष्यात्तं ध्यायेत्। शुचैवैनंमपंयित॥८२॥ व वायुर्गह परावतीत्याहाहं द्वितीयर् हर्तितिं परिगृह्वन्तिं देवयजंनीं करोति भवन्ति खनत्यकरेतत्कृत्वा रक्षोष्ठीरंपंयित॥——[९]

वज्रो वै स्प्यः। यद्नवश्चं धारयंत्। वज्रेंऽध्वर्युः क्षंण्वीत। पुरस्तांत्तिर्यश्चं धारयति। वज्रो वै स्प्यः। वज्रेंणैव यज्ञस्यं दक्षिणतो रक्षा रस्यपंहन्ति। अग्निभ्यां प्राचंश्च प्रतीचंश्च। स्प्येनोदींचश्चाध्रराचंश्च। स्प्येन् वा एष वज्रेंणास्ये पाप्मानं भ्रातृंव्यमपहत्यं। उत्क्रेऽधि प्रवृंश्चति॥८३॥

यथोपधार्यं वृश्चन्त्येवम्। हस्ताववं नेनिक्ते। आत्मानंमेव पंवयते। स्प्यं प्रक्षालयति मेध्यत्वायं। अथो पाप्मनं एव भ्रातृंव्यस्य न्युङ्गं छिनित्ति। इध्माबुर्हिरुपंसादयति युक्त्यै। यज्ञस्यं मिथुन्त्वायं। अथो पुरोरुचंमेवेतां दंधाति। उत्तंरस्य कर्मणोऽनुंख्यात्ये। न पुरस्तांत्प्रत्यगुपंसादयेत्॥८४॥ यत्पुरस्तांत्प्रत्यगुपसादयेत्। अन्यत्रांहृतिपथादिध्मं प्रतिपादयेत्। प्रजा वे बर्हिः। अपराध्रयाद्वर्हिषां प्रजानां प्रजनंनम्। पृश्चात्प्रागुपंसादयित। आहुतिपथेनेध्मं प्रतिपादयित। सम्प्रत्येव बर्हिषां प्रजानां प्रजनंनम्पैति। दिक्षंणिमध्मम्। उत्तंरं बर्हिः। आत्मा वा इध्मः। प्रजा बर्हिः। प्रजा ह्यांत्मन् उत्तंरतरा तीर्थे। ततो मेधंमुपनीयं। यथादेवतमेवेनत्प्रतिंष्ठापयित। प्रतिंतिष्ठति प्रजयां पृशुभिर्यजमानः॥८५॥

वृश्चित् साद्येदिध्मः पर्श्वं च॥————[१०]

तृतीयंस्यां देवस्यांश्वपुर्शुं यो वै पूर्वेद्युः कर्मणे वामिन्द्रों वृत्रमंहुन्थ्सोंऽपोऽवंधूतं धृष्टिंदेवस्येत्यांहु सं वंपामि देवस्य स्प्यमा दंदे वज्रो वै स्प्यो दशं॥१०॥
तृतीयंस्यां यज्ञस्यानंतिरेकाय प्वित्रंवत्यध्वर्युं चांधिषवंणमस्यन्तिरक्षि एव रक्षंसामन्तर्हित्यै द्वौ वाव पुरुषौ यद्दश्चन्द्रमंसि मेध्यं पश्चाशींतिः॥८५॥
तृतीयंस्यां यजंमानः॥

हरिः ओम्॥ ॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे तृतीयाष्टके द्वितीयः प्रपाठकः समाप्तः॥

द्वितीयः प्रश्नः 25

 ${\sf GitHub:} \quad {\sf http://stotrasamhita.github.io} \quad | \quad {\sf http://github.com/stotrasamhita}$

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/